

10de Artikel er fastsat, at Guldmynter skulle op-
 høre at være lovligt Betalingsmiddel lige over for
 Statskassen, naar de ved Slid have tabt over 2
 Procent. I de første Forhandlinger var det ikke
 betænkt, at et større Slid end 2 Procent skulde
 berøve dem deres Egenkab som lovligt Betalings-
 middel; det blev først vedtaget under de allerførste
 Forhandlinger i Stockholm, men der blev da til-
 føjet Konventionen den Tillægsbestemmelse, at hvis
 noget af de tre Riger skulde finde det stemmende
 med sin Fordel, at paatage sig en videregaaende
 Indvælingspligt med Hensyn til de i dette Rige
 prægede Guldmynter, skulde dette være det ufor-
 ment, og denne Frihed har man jo her i Landet
 benyttet sig af, saaledes som Myntloven nu fore-
 ligger, idet det i den 10de Paragraf af Myntlo-
 ven er fastsat, at de danske Guldmynter bestandig
 skulle vedblive at være gjældende for deres paaly-
 dende Værdi i Betalinger til Statskassen, men
 paa Grund af Konventionens Bestemmelser har
 man været nødt til at sige den Bestemmelse til
 med Hensyn til de svenske Guldmynter, at disse
 dog kun skulle have Gyldighed over for Statskas-
 sen, for saa vidt de ikke ved Slid have tabt over
 2 Procent i Vægt. Det forekommer mig unegte-
 lig ikke usandsynligt, at den svenske Lovgivnings-
 magt, efter at den har set, at den danske Lovgiv-
 ningsmagt har truffet en saadan Bestemmelse,
 maatte kunne finde det rigtigt at træffe en analog
 Bestemmelse, thi det kan jo ikke betrides, at hvis
 den svenske Lovgivningsmagt ikke benytter sig af
 den Frihed, som er givet i Konventionen, men
 holder sig til dennes Bestemmelser, da bliver der
 en Forskel imellem de svenske og de danske Gul-
 dmynter med Hensyn til Indløsningspligten, som
 jo kan have til Følge, at dog mulig de svenske
 Guldmynter her i Landet ville blive optagne med
 mindre Gunst end de danske, hvilket jo vilde være
 stridende imod, hvad der har været Konventionens
 Hensigt. Jeg tillader mig derfor at henstille til
 den høitærede Finansminister, om han dog ikke i
 den danske Lovs Bestemmelser, saaledes som de nu
 foreligger, skulde finde Anledning til at lægge den
 svenske Regjering paa Hjerte, om ikke en Lighed i
 den Retning kunde tilveiebringes med de Bestem-
 melser, som ville blive gjældende her i Danmark.

Finansministeren: Det ærede Medlem
 kender jo meget godt, i hvilken Grad dette
 Spørgsmaal har været Gjenstand for Forhandling
 under Sagens Forberedelse, og det ærede Medlem
 veed vist ogsaa af gammel Erfaring, at naar en
 Sag først er bleven støbt i en vis Form, og naar
 tilmed Rigsdagen stunder mod Slutningen, saa-
 ledes at det er vanskeligt at holde Forsamlingen
 fuldtallig — og Slutningshastighedens Betydning
 er vistnok ligesaa stor i Sverrig som i Danmark,
 saa grænses ethvert Forsøg paa i det sidste Die-
 blit at faae Noget ud af den Form, hvori det
 er støbt, nær til Umulighederne, og jeg vil ogsaa

sige, at i den første Tid, tror jeg rigtignok ikke,
 at der fornuftigvis kan lagges nogen Magt paa
 de heromhandlede Reglers Forskjellighed. Noget
 Andet er, at det er en Sag, jeg meget godt kan
 henlede min Kollega, Udenrigsministerens Op-
 mærksomhed paa og anmode ham om at bringe
 under Omtale, thi Konventionen er netop af-
 fattet saaledes, at Lovgivningsmagten ikke er
 bunden, og et saadant enkelt Punkt, som det
 vistnok turde være en Umulighed at bringe frem
 i den svenske Rigsdag i de sidste 4, 5 Dage af
 Samlingen, kunde maatte med Held gjøres til
 Gjenstand for Overveelse i en følgende Rigsdags-
 samling — men efter de Meddelelser, der ere
 givne mig om Forholdene i den svenske Rigsdag
 fra forskjellige Sider, saa tror jeg rigtignok ikke,
 det er at tænke paa nu at faae nogen Forandring
 i den svenske Myntlov, — thi det er det, der er
 Spørgsmaal om. Den svenske Myntlov er affat-
 tet paa en ganske anden Maade end den danske.
 Det vilde vistnok være umuligt at komme ind paa
 en saadan Forandring i disse Dage, uagtet vi
 leve i Telegrafens Tid, thi ved Telegrafens kan
 man nok gjøre sig forstaaelig i store Træk, men
 en Udvilling af et saadant Spørgsmaal som dette,
 vilde det ikke være muligt at give i saa kort en
 Tid, som den, der her er levnet os.

J. Andersen: Det kan ikke være min
 Hensigt at lægge Løven Hindringer i Veien, men
 jeg vilde kun tillade mig at bede den høitærede
 Finansminister om at udtale sig med Hensyn til
 Forstaaelsen af de første Ord i den nye § 24,
 hvor det hedder: „Kongen bemyndiges osv.“ Jeg
 veed ikke, om derved skal forstaaes noget Andet,
 end ved den sædvanlige Form, eller om den fore-
 slaede Affattelse er en Nødvendighed paa Grund
 af Underhandlingerne med den fremmede Regje-
 ring.

Finansministeren: Nei! Naar det er
 en Regjeringsforanstaltning i det Indre, hvorom
 der er Tale, saa pleie vi at sige „Regjeringen“,
 men naar der er Spørgsmaal om en Overenskomst
 med en fremmed Stat, naar to Monarker aflutte
 en Overenskomst, saa sige vi, at Kongen af Dan-
 mark aflutter en Overenskomst med Kongen af
 Sverrig og Norge; det er en Selsølg, at en saa-
 dan kongelig Handling sker paa den i Grundloven
 foreskrevne Maade under konstitutionelt Ansvar af
 vedkommende Minister. Naar der er Spørgsmaal
 om Forhandling med en fremmed Konge, saa siger
 man ikke, at det er den danske Regjering, der af-
 slutter Konventionen med den svensk-norske Regje-
 ring, men saa siger man, at det er Kongen af
 Danmark, der aflutter en Konvention med Kon-
 gen af Sverrig og Norge, selsølgelig under ved-
 kommende Udenrigsministers og vedkommende Re-
 gjerings fulde Ansvar.